



ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagorri)

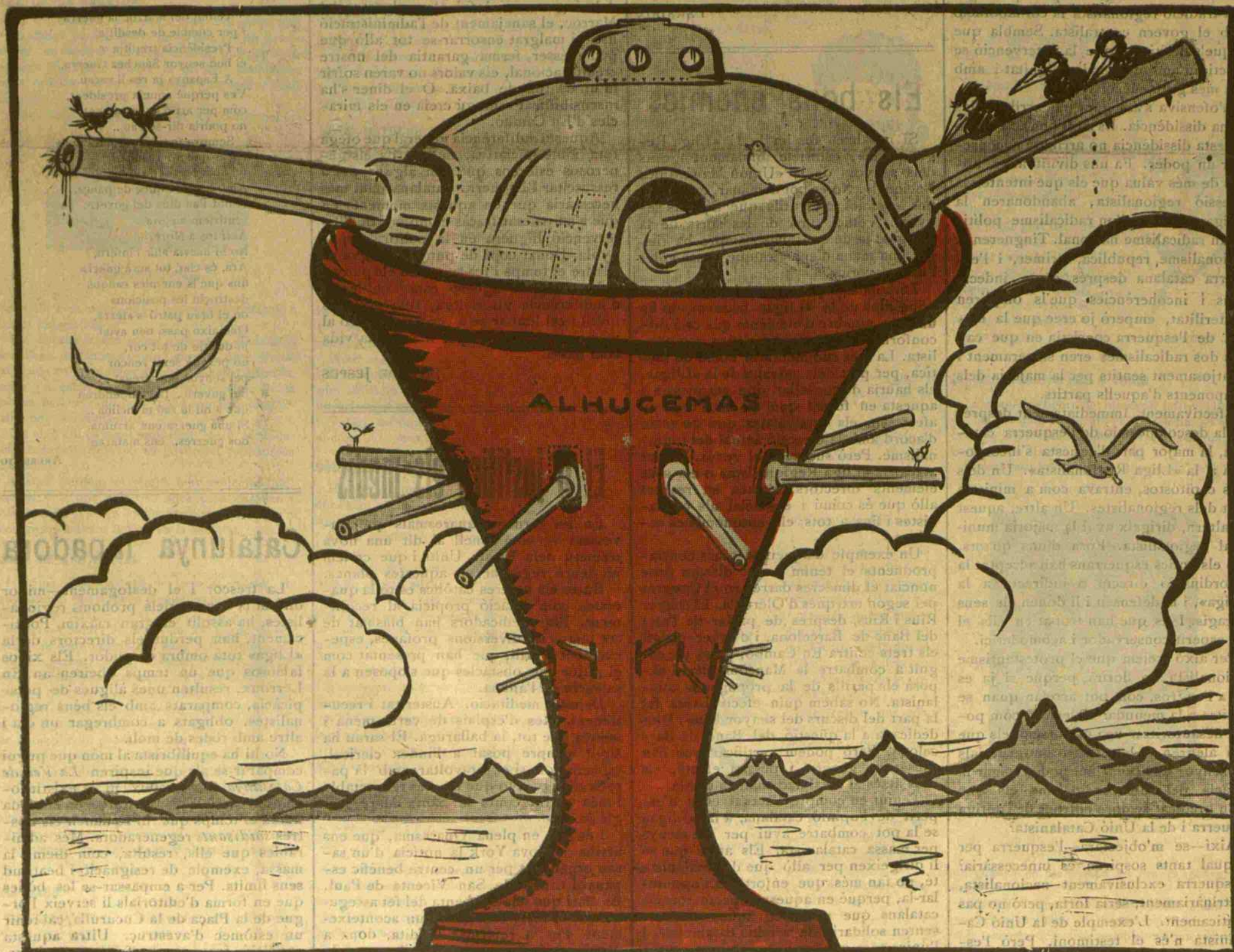
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIO, NÚM. 30, BOYDIA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Per a Barcelona cada trimestre: ESPANYA, posastre 1'00, 1'00, 1'00 — ESTRANGER, 1'50

DIADA DE SANT JOSEP



La matonera d'aquest any

La miserable baralla

Els darrers debats parlamentaris en els quals s'ha tractat, ja directament, ja d'esquiltlentes, de la qüestió catalana, han presentat un caràcter petit i trist. Altres vegades es tractava de sentiments, d'idees, de passions. Ara es tracta d'interessos, de rivalitats d'empresa, d'odis personals. L'última baralla parlamentària no ha tingut altre objecte que el de discutir la concessió d'un ministeri als regionalistes en el Govern Sánchez Guerra.

Ve't aquí la miserable baralla. Ja no es tracta de l'autonomia de Catalunya, ni de les reformes parcials i graduals que'ns hi acostin. Es tracta de carteres ministerials, d'alts càrrecs, de competències bancàries i de renyines d'advocats.

Demanem, per un sentiment de vergonya catalana, que es faci la deguda separació entre les qüestions financeres i personals i les qüestions polítiques. Catalunya no és un Banc. L'ideal de Catalunya no és una cartera ministerial, ni una subsecretaria, ni qualsevol altre càrrec alt, mitjà o petit.

Estan bé les batalles parlamentàries al voltant de l'ideal català. Però això d'ara no és una batalla, sinó una baralla. I una baralla en la qual res hi té que veure, veritablement, la causa de Catalunya. Esperem que una veu s'alçarà en el Parlament espanyol per a fer la deguda distinció i per a dir ben clar quin és l'essencial problema de la nostra pàtria.

La dissidència regionalista

Ha començat l'ofensiva contra En Cambó i l'intervencionisme, immediatament d'haver deixat d'ésser ministre. En nom de què? En nom dels resultats negatius de la seva acció ministerial. No se li oposa una doctrina, no se li nega tampoc que sigui una tradició regionalista la col·laboració amb el govern centralista. Sembla que lo que's desitja és que la intervenció se practiqui amb una major dignitat i amb una més gran eficàcia.

L'ofensiva s'assegura que arribarà fins a una dissidència. És molt possible. Però aquesta dissidència no arribarà a aconseguir un poder. Fa uns divuit anys, homes de més valia que els que intenten la secessió regionalista, abandonaren la «Lliga» en nom d'un radicalisme polític i d'un radicalisme nacional. Tingueren el nacionalisme republicà, primer, i l'esquerra catalana després, errors, indecisions i incoherències que'ls ompliren d'esterilitat, emperò jo crec que la maula de l'esquerra consistia en que cap dels dos radicalismes eren sincerament i coratjosament sentits per la majoria dels components d'aquells partits.

Efectivament. Immediatament després de la descomposició de l'esquerra catalana, la major part d'aquesta s'incorporava a la «Lliga Regionalista». Un dels seus capítols, entrava com a ministre aliat dels regionalistes. Un altre, aquest subaltern, dirigeix avui la majoria municipal regionalista. Fora d'uns quants, tots els antics esquerrans han acceptat la subordinació directa o indirecta a la «Lliga», i la defensen i li donen els seus sufragis. I és que han trobat en ella el seu esperit conservador i acomodaticí.

Per això creiem que el protestantisme regionalista no florirà, perquè si ja es feu a l'engros, com pot arrelar quan se realitza a la menuda? Ademés, com poden desautoritzar una orientació, els que se'n alegren de les victòries ministerials del senyor Cambó? Com poden negar la eficàcia del intervencionisme els que l'han predicat sempre enfront de l'antiga esquerra i de la Unió Catalanista?

Així—se m'objectarà—l'esquerra per la qual tants sospiren, és innecessària? L'esquerra exclusivament nacionalista, doctrinàriament, seria forta, però no pas políticament. L'exemple de la Unió Catalanista n'és el testimoni. Però l'esquerra de debò, políticament, socialment i nacionalment, sí. Hauria d'ésser nacio-

nalista, però com que en aquest aspecte seria sempre vençuda per l'oportunisme i l'utilitarisme de la «Lliga», hauria d'ésser d'un radicalisme extranacionalista, que trobaria l'oposició permanent i enèrgica del regionalisme. Llibertat per a Catalunya, però llibertat, també, per als catalans. De no plantejar-se així la lluita, tornariem an aquell «catalans, i res més!», que feu famós l'amic Gubern, ja fa alguns anys...

PARADOX

Els bons enemics

Si nosaltres fossim de la «Lliga Regionalista», estariem fonamentalment agraïts dels senyors de la «Unión Manáquica Nacional». No es pot demanar, en efecte, uns enemics més útils que aquests senyors. Vetaci, una de les sorts de la «Lliga»: la de que quasi sempre ha tingut una mena d'enemics que sense voler l'han afavorida.

Tot hom sap que dins del catalanisme i fins dins de la «Lliga» mateixa, hi ha un gran nombre d'elements que està disconforme amb l'actual política regionalista. La més rudimentària noció de tàctica, per part dels enemics de la «Lliga», els hauria d'aconsellar que ataquessin a aquesta en forma que els seus cops no afectessin els catalanistes que no estan d'acord amb la direcció actual del regionalisme. Però succeeix al revés. Volent atacar la «Lliga Regionalista» o els seus elements directores, s'ataca en realitat allò que és comú i essencial als catalanistes i fins a tots els autonomistes catalans.

Un exemple d'aqueixos atacs contraproductius el tenim en el discurs pronunciat el dimecres darrer en el Congrés pel segon marquès d'Olerdola. El senyor Rius i Rius, després de parlar de l'afer del Banc de Barcelona, i d'haver dirigit els trets contra En Cambó, passà tot seguit a combatre la Mancomunitat i exposà els perills de la propaganda catalanista. No sabem quin efecte haurà fet la part del discurs del senyor Rius i Rius dedicada a la qüestió del Banc de Barcelona. Però podem certificar que han causat un general i pessim efecte, els seus atacs al ideal nacionalista català.

Tenint en compte l'actual estat d'esperit de l'opinió catalana, a la «Lliga» se la pot combatre avui per tot menys per massa catalanista. Els atacs que se li dirigeixen per allò que de catalanista té, no fan més que enfortir-la i apuntalar-la, perquè en aquest aspecte tots els catalans que mereixen aquest nom es senten solidaris de la feina catalanista, i l'única cosa que lamenten és que no sigui avui molt més intensa i radical la feina de proselitisme.

Els Sala, els Rius i els Fournier, que es creuen ésser uns terribles enemics de la «Lliga», són en realitat uns bons enemics que li fan grans favors. Fins es podria creure que estan moguts i subvencionats per la mateixa entitat que combaten a sang i a foc.

FULMEN

Indiferència

Ens hem tornat mesells. No hi ha res que ens afecti ni ens commogui. La fam a Rússia ens sembla ja una cosa tan natural com la peste a l'Índia. Lo que abans eren grans aconteixements són avui incidents sense importància.

Ens interessa més sapiguer si el «Barcelona» ha quedat bé a Sevilla, que si el nostre exèrcit ha començat l'atac a Alhucemes. Ja no'ns adonem de que les garanties estan sospeses i l'empresonament de centenars de ciutadans no'ns interessa. Les coses més grosses passen, al dia següent d'ocórrer, a l'oblit més pregon, després d'haver passat per un lleu comentari de llavis enfors.

Ha caigut el govern presidit per En Maura i l'opinió ni se n'ha donat compte. En Sánchez Guerra ja estava a punt i no hi han hagut ni els entreteniments de les consultes.

Fins els diners que abans eren tan impressionables s'han tornat avui tantmeffistes. La caiguda d'En Cambó no va mereixer ni un centim de diferència en la còtització dels valors espanyols. Amb En Cambó se'n anava a cà'n Pistras la reorganització de l'Hisenda, el reforç dels ingressos, el frè als malgastos del Marroc, el sanejament de l'administració fiscal i malgrat ensorrar-se tot allò que podia ésser ferma garantia del nostre crèdit nacional, els valors no varen sofrir ni un centim de baixa. O el diner s'ha insensibilitzat o ningú creia en els miracles d'En Cambó.

Aquesta indiferència general que ofega tota noble iniciativa, fa estèrils els generosos esforços que fan alguns per a ressuscitar l'Esquerra Catalana mai més necessària que en aquests moments en que s'ha palesat fracàs complet de l'intervenció lliguera en la política espanyola. Donar cops de puny a l'aigua és perdre el temps i fer-se malbé els punys.

Mentre duri aquest estat col·lectiu d'indiferència glassadora, tota acció és inútil i cal limitar-se a cercar un recó al marge de les coses per a mirar la vida com passa.

JEPH DE JESPU

El fi justifica els medis

En les jornades quaresmals que travessem ve com l'anell al dit una nova tramesa dels Estats Units i que creiem un deure registrar en aquestes planes.

Entre els nostres catòlics es té la quaresma com estació propícia al recol·liment. Els predicadors han blasmat de tot temps les diversions profanes, especialment el ball, que han presentat com el pitjor dels obstacles que s'oposen a la salvació de l'ànima.

Dejuni i meditació. Austeritat i reculliment. Res d'esplais de certa mena i menys que tot, la ballaruga. El sarau ha sigut sempre posat a l'index clerical, talment com si el giravoltar amb la parella ofengués lo que de més respectable i més sagrat conta la Santa Mare Església.

I és ara, en plena Quaresma, que ens arriba de Nova York la notícia d'un sarau organitzat per un centre benèfic espanyol titolat de San Vicents de Paul. El diari que ens assabenta del fet assegura que la festa constituirà un aconteixement. Per a refermar la dita, dona a continuació els noms d'unes dotzenes de famílies d'upa, les que han promès córrer a la solemnitat.

Es veu que el redolí cèlebre que resa, *Jòvenes que estais bailando...* no té aplicació a l'altra banda de l'Atlàntic.

Al menys, se'n riuen els espanyols de Nova York que no temen caure en pecat, malgrat estar constituïts en Societat de de Sant Vicents de Paul.

Lo salat del cas, és que segons el solt en el que's fa la propaganda del ball, els cors magnànims amics de divertir-se i practicar al ensemple la caritat, poden acostar-se al reverend pare Octavi R. Coron, en l'Església de la Mare de Déu de la Guadalupe, encarregat ja que no de vendre les entrades corresponents, de procurar-los l'ingrés a la Societat susdita.

Caldria que els carques espanyols prenguessin bona nota del succés. L'implantació d'un mètode comsemblant, ajudaria bona cosa a la fundació d'obres pïes. L'organització de saraus per a els catòlics, vindria a trencar la monotonía dels programes de les festes organitzades pels lluisos, reparadores, filles de Maria, assumpcionistes i demés en que l'exèrcit místic roman organitzat.

D'Amèrica, com sempre, ve la llum. Que els interessats aprofitin l'idea i que prescindint d'escrúpols es llencin a la conquesta d'ànimes per medi del sarau. Bo-i ens atrevim a assegurar que unes sales catòliques en competència amb «El Globo», «La Bohemia» i «La Paloma», mereixerien l'aquiescència dels devots fervents.

En darrer cas, el fi justificaria els medis.

Massa guerres!

Tenim del Marroc la guerra i per comble de desdita, la Presidència trepitja el bon senyor Sánchez Guerra.

A Espanya ja res li escup... Ves perquè aqueix president, com per art d'encantament no podria dir-se Pau...

Sempre fora una esperança encara que no resultés un hom ben actiu i entès. Amb temps i qües de pança, tenint Pau dins del govern, sentiríem alegria...

Així fos a Moreria! No hi hauria allà l'infern, Ara, és clar, tot serà guerra fins que'ls enemics canons destrocen les posicions on el brau patró s'aferra. Que això passi ben aviat jo desitjo de tot cor, no perquè senti rencor pel senyor encarregat del govern... Ja compendran que a mi la raó m'inclina... Si una guerra ens arruïna, dos guerres... ens mataran!

ANDRESITO

Catalunya tapadora

La frescor i el desfogament—millor diríem la *barra*—dels prohoms regionalistes, ha assolit el grau màxim. Políticament, han perdut els directores de la «Lliga» tota ombra de pudor. Els xinos famosos que un temps obeeiren an En Lerroux, resulten unes àligues de perspicàcia, comparats amb els bèns regionalistes, obligats a combregar un dia i altre amb rodes de molí.

No hi ha equilibrista al món que pugui comparar-se als que inspiren *La Ven de Catalunya*. No existeix, ni ha existit fonàmbul capable d'aguantar-se en la corda fluixa el temps que hi romanen els nostres *soidisants* regeneradors. Més admirables que ells, resulta, com diem, la massa, exemple de resignació i beatitud sens límits. Per a empassar-se les bòfies que en forma d'editorials li serveix l'orgue de la Plaça de la Cucurulla, cal tenir un estómac d'avestruç. Ultra aquesta condició, ésser un perfecte *traga-bolas*.

Miri's la cosa pel cantó que's miri, ressaltarà sempre que es necessita ésser pau

per a covar la il·lusió de que el sistema de combatre les actuals oligarquies espanyoles, està en ajudar-les a mantenir-se en el poder; en facilitar als homes que han empobrit i han deshonrat al país, l'apoi formidable que representa la sava catalana. Tants anys parlant de la necessitat i la conveniència d'enderrocar la casa, i arribada l'hora de posar-nos a la feina correm a apuntalar-la. Totes les malvestats i totes les desgràcies que puguin sobrevenir-nos, les tenim més que merescudes. Per tanoques!

No n'hi ha prou que els representants regionalistes al Govern parteixin el pa i la sal amb la llopada que de tants anys vé desgovernant la Espanya. Els homes de Catalunya, ungits amb l'oli i la sang dels cors que aquí romanen en espera de veure traduïdes en la pràctica algunes de les aspiracions per les que venim lluitant fa anys i panys, fan a Madrid tots els papers de l'auca per tal de sostindre's en els seus llocs. I ço cabalment, és lo que de quedar un través de dit de vergonya, no hauríem de tolerar. En Cambó és el que més ha ballat entre els polítics madrilenys. El català que més podia influir en la política espanyola. I què ha fet de profitós pels d'allà dalt i per nosaltres? Quines aventatges, que no siguin les materials i d'ordre purament particular, ha reportat el seu treball?

De la seva estada al ministeri de Fo-

ment, amb prou feines si en servem a hores d'ara el record. Dels projectes financers alimentats en aquesta darrera tongada ministerial, no se'n canta avui, gall ni gallina. Un elogi—pot-ser l'únic—a la tasca acomplerta per En Cambó al ministeri d'Hisenda, ha tingut *La Veu* necessitat d'emmatllevar-lo a un diari desafecte a Catalunya, a un d'aquests diaris que quan convé, presenta l'òrgue regionalista com a exemple de l'incomprensio i l'incompatibilitat que separen les colles polítiques madrilenyes de la realitat catalana.

A la política nacionalista, verb de Catalunya, aspiració per la que s'havien aplegat totes les voluntats, ha seguit l'acció intervencionista. El regionalisme, és en el fons i en la forma, un partit més, al servei de les conxorxes monàrquiques-espanyoles. L'apostasia dels capdills, podria perdonar-se, en part, de seguir a la claudicació l'obtenció de qualque aventatge d'ordre espiritual o polític.

Després de deixar an En Bertran i Musitu al ministeri, escriu *La Veu* ésser l'actitud seva, d'espectació. D'espectació, per a aprofitar lo que caigui, afegim nosaltres, que esperem amb candeletes l'acabament de la farça monstruosa que a l'ombra de la bandera catalana s'està representant.



POEMETS EN PROSA

Tothom té sa Quimera

Sota un gran cel gris, per una gran planúria polsosa, sense camins, sense herbei, sense un escardot, sense una ortiga, trobi molts homes que caminaven encorbats.

Cadascú d'ells portava damunt son dors una enorme Quimera, tan pesant com un sac de farina o de carbó, o el forniment d'un infant romà.

Però la monstruosa bèstia no era un pes inert; al contrari, afardellava i oprimia a l'home amb sos muscles elàstics i potents; s'agafava amb ses dues vastes grapes al pit de sa cavalcadura; i son cap fabulós sobrepujava el front de l'home, com un d'aquells capells horribles amb els quals els antics guerrers esperaven augmentar la terror de l'enemic.

Preguntí a un d'aquells homes, i vaig demanar-li on anaven així. Em respongué que no en sabia res, ni ell, ni els altres; però que evidentment anaven cap algun lloc, ja que estaven empesos per una invencible necessitat de caminar.

Cosa curiosa de notar: cap d'aquells viatgers no tenia el posat irritat contra la bèstia ferotge penjada a son coll i aferrada a son dors; hom haguera dit que

la considerava com formant part d'ell mateix. Tots aquells rostres afadigats i seriosos no testimoniaven cap desesper; sota la cúpula espinètica del cel, els seus sumits en la pols d'un sol tan desolat com el cel, caminaven amb la fesomia resignada dels que estan condemnats a esperar sempre.

I la comitiva passà pel meu costat i s'enfonsà en l'atmosfera de l'horitzó, a l'indret on la superfície arrodonida del planeta s'amaga a la curiositat de la mirada humana.

I durant alguns instants vaig obstinar-me a voler comprendre aquell misteri, però ben aviat la irresistible Indiferència s'abaté damunt meu, i jo en fui més pesadament oprimat que no ho estaven ells mateixos per llurs aixafants Quimeres.

CARLES BAUDELAIRE
JOAN CORTÉS PICÓ, trad.

SERMONS DE QUARESMA

II

Del peix

Amb permís del bon Sant Pere, patró de la gent de mar, peixaters de Catalunya, per vosaltres avui va.

Batallades de tot arreu

DE CASA

LES CASES BARATES

Es d'actualitat i sobretot d'interès el gravat que reprodueix, petita mostra de ço que són els barris obrers en Nord d'Amèrica. Mentre que per a nosaltres l'habitatge barata és un dels problemes més difícils, en allí ha trobat prompte i fàcil solució.

Yorkschip Village, és una de les tantes pobla-



Yorkschip Village.

cions obreres existents, i que dona satisfacció a tantes exigències.

Les construccions totes elles són, dins de la senzillesa, del més depurat gust modern, constant cada edifici de dos pisos solament. Ademés, tenen que estan construïdes en disposició il·lada ço que fa que gaudeixin d'una situació inmillorable per tots conceptes.

Tot això allí ha sigut molt fàcil, però aquí, degut a la incuria dels que'ns governen és paorosa la solució.

A aquí perdem el temps fent projectes i decretant lleis que més que altra cosa enreden i entretant la gent va apilant-se en això que'n diem pisos maleint la vida i a la societat.

CANVI DE RAÓ SOCIAL

L'última crisi ens ha fet aquest efecte: un canvi de raó social, però d'aquelles figurades, per tapar l'expedient.

El senyor Maura i companyia no pogueren resistir l'empenta i decidiren anar a la liquidació. El nou gerent, senyor Sánchez Guerra des de primer moment ja te complicada la situació.

Res te d'extrany. El gènere «Marroc» continua no tenint sortida i no se sap que fer-ne. El calaix segueix buit i amb un enredo de deu mil diables per a omplir-lo. I les espases tremendes com sempre amenaçant continuament caure a damunt d'aquell que's descuidi una mica.

No fora cosa de l'altre món, que qualsevol dia un altre «goal» posat al banc blau, decidís una nova liquidació.

Veiem quan serà la definitiva! Valdria més estalviar feina, i que uns quants de decidits delibressin el deshauci.

BRAPAIRES

Ara resulta que els ministres fan servir els ministeris per compra de roba usada. Bona prova d'això ho és, el que, el senyor La Cierva tenia emparaulats una porció de trajes usats procedents de l'exèrcit britànic.

Abans compràrem de segona mà l'utilitatge de guerra, però teniem la vergonya de deixar estrenejar trajes als «caloies». Ara ni això.

Tots els pellingos que els altres deixen per inservibles, els recull bonament Espanya.

Es d'esperar que el nou ministre de la guerra, posi cura a una falta comesa pel seu antecessor.

Fins per decència. No és del cas convertir així com així un Ministeri en una vulgar draperia.

ACCIÓ CATOLICA

Heu's aquí que tot d'una els catòlics s'han donat perfecte compte de que la situació social és insostenible. Arriben tart, però la qüestió és arribar, sigui quan sigui.

Una colla de bisbes i altres primats de l'Església, han emprès una gran campanya social, segons ells ho titulen.

Tota la seva tasca és encaminada a fer comprendre la necessitat de mantindre l'ordre.

Una cosa nova. Mai hauriem cregut que les renovacions es facin dins el més estricte ordre. Deu ésser una nova forma d'evolució que aquests senyors teòlegs deuen haver trobat.

Això més fàcil és, no que hagin trobat, sino que cerquin la manera d'aturar el gran moviment que amenaça acabar amb els privilegis que arbitràriament disfruten.

Valdria més que ocupessin el temps en posar al corrent la seva ànima.

SOCIALS

Han estat a punt d'ésser paralyzades les obres del Palau reial que amb tanta lentitut ve construint-se en la nostra ciutat.

Per fi sembla que el conflicte ha quedat solucionat.

No cal tindre massa confiança per això. D'una cosa en vé una altra.

Al fi i al cap els obrers tenen raó. Una obra així cal pagar-la. No més és que haurien de tindre en compte una cosa. I és que un dia o altre la ciutat hi instal·larà un Museu.



L'assumpte de la sindicació professional continua estacionada.

N'hi ha que estan verament interessats en que sigui un fet aviat.

Creuen que així tindria definitivament importància ço essent, perquè lora ço oficial.

Al nostre entendre s'equivoquen. Tota sindicació que no sigui amb la equieccència de tots, no tindrà bons efectes. I com que això és impossible, val més deixar a cada qual en llibertat d'escollir.



Es celebrà el míting organitzat per la Federació de Dependents de Catalunya per a protestar del impost d'utilitats.

Fou un èxit, ben merescut per cert, car els dependents tenen tota la raó.

Es tot una ironia que tributi aquell que amb prou feines guanya per a cobrir les més precises necessitats.

DE FORA

EMPRESONAMENT DE GANDHI

Des de que Anglaterra és la mestresa de la India, malgrat haver sempre usat de la força, mai ho havia fet d'una manera tan descarada com aquesta.

L'endemà de la dimissió forçada de M. Montagu, fou donada l'ordre d'empresonament de M. Gandhi.

La situació degut an això, s'ha agreujat en gran manera, estant disposats els musulmans de la India a morir a milions per la lliberació de la seva pàtria.

L'imperialisme britànic cas de no apaivagar-se, portarà funestos resultats.

ALBÀNIA

Els albanesos també estan condemnats a guerra eterna. Quan no són els estrangers es fan la guerra ells amb ells.

No obstant, això indica una gran fortalesa en el poble albanès. Cal pensar que si es tractés d'un poble feble a hores d'ara ja no existiria.

IRLANDA

Es ben difícil la situació del nou Estat lliure de Irlanda.

La pau tan anhelada no vol pendre estada en la illa. No hi ha dia que el telègraf no anunciï un combat.

Demés de les lluites interiors, s'agreuja el problema amb la disparitat de criteris dels homes directors de la política irlandesa.

Mentre els uns són partidaris de la continuació de la guerra amb l'Anglaterra, els altres cerquen mides de concòrdia.

Un d'aquests últims és M. Collins que no perdona esforç per a obtenir el seu propòsit.

Per ara sembla que sigui escoltat pel poble. Però ja veurem!

AMÉRICA

Guatemala ha comunicat que no vol pertànyer a la Federació de Centre Amèrica.

Una vegada més demostren les repúbliques llatines que estan predisposades a la sotmissió.

Altra cosa no succeiria a no trigar si no és donen compte de la necessitat d'unió forta que s'oposi a l'enemic comú, l'imperialisme ianqui.

ANGLATERRA

El fet més culminant succeït a Anglaterra ha sigut la dimissió presentada per M. Montagu, Secretari d'Estat per la India.

M. Montagu permeté la publicació d'un document del govern indu en el que's reclama la revisió del tractat de Sevres i la modificació de la política anglesa a benefici de Turquia.

El noble gest del Secretari d'Estat anglès, donant satisfacció al govern de la India, ha disgustat als homes del Foreign Office veient-se obligat a dimitir. Es la llei de sempre

EL MARESCAL JOFFRE A TOKIO

La simpàtica figura del marescal Joffre, l'heroi, el nom del qual perdurará en la història del món, és força interessant donant el braç a la distingida baronesa de Matsui.

El marescal Joffre ha volgut passejar la glòria



M. Gandhi



M. Montagu



M. Collins, pronunciant un discurs



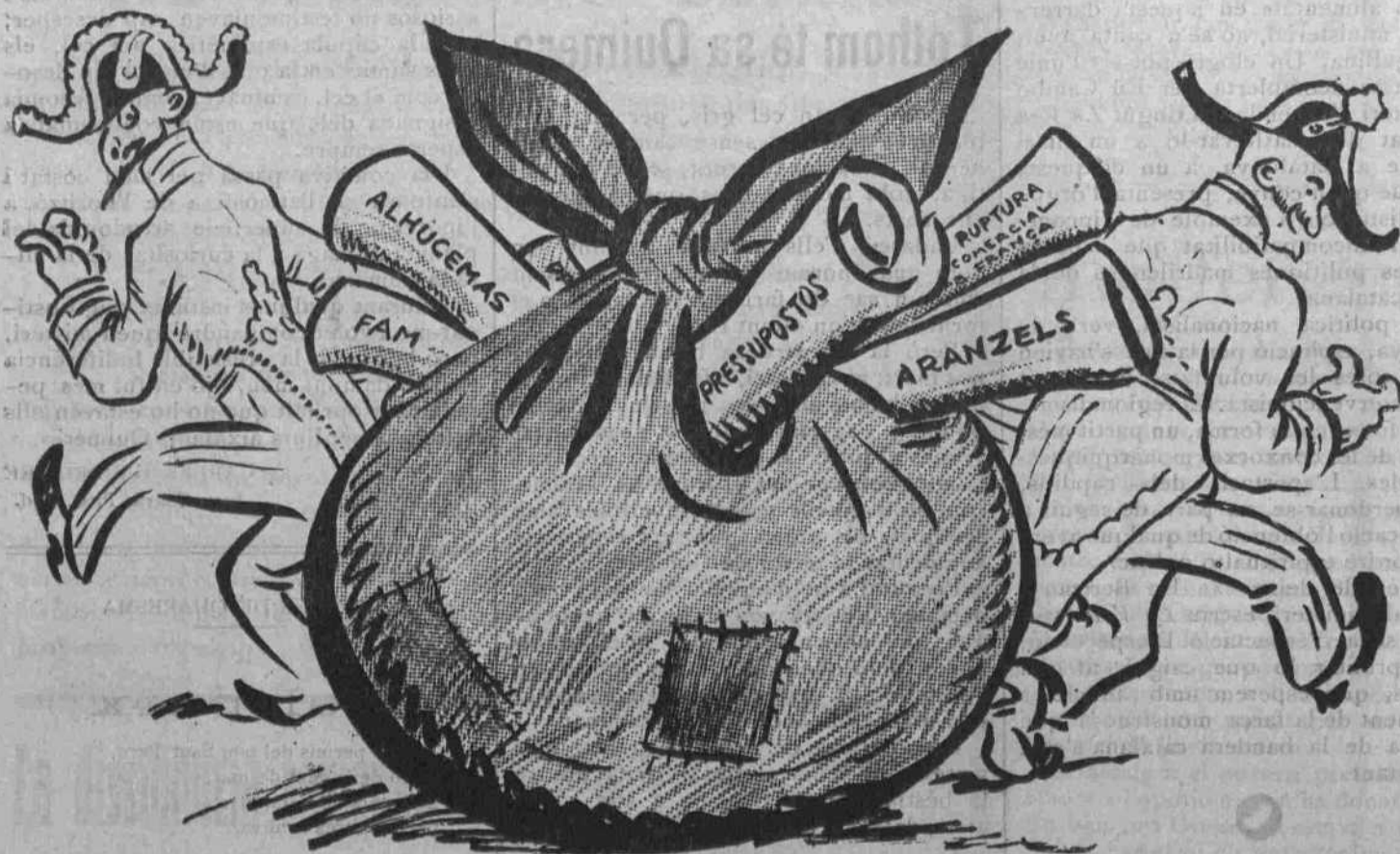
Tokio — El marescal Joffre donant el braç a la baronesa de Matsui

que guanyà en els camps de França pel món sencer.

L'Extrem Orient n'ha estat sorpresa d'una visita excepcional així.

Els misteris dels seus temples hauran experimentat una dolça dilectança al sojornar un home que passant els anys, qui sap si els farà companyia en les llegendes mitològiques.

Abandonant el "lío"



—¡Ahí queda eso!

Mossèn Fèlix obre l'ull



—Té raó, que ja anem a entrar al abril!... És qüestió de comensar a preparar les hicas de Maria.

Comentant la solució



— Presidència: Guerra.

—Més guerra?... Encara no n'estem tips?..

Sabeu que en feu un xic massa d'apretà amb el peix? Jamai s'havia vist un escàndol de preus tan exagerats. Els molls, a quatre pessetes!, el llus, a vintivuit rals!, la llagosta... ni vull dir-ho, per no entrísti als meus paisans.

Per què abuseu d'aquest modo? no veieu, desventurats, que aquesta cobdícia vostra us pot portà un daltabaix? Reflexioneu una mica; peseu amb serenitat lo que ara vaig a apuntar-vos, i potsé el Senyor farà que la gràcia us il·lumini i us torni el camí trillat

de les pràctiques antigues, tan dolces als catalans. Si les patates van cares, un hom no ho pot evitar, doncs li seria impossible pel seu ús sembrar-ne un camp. Si la carn puja, per força

hem de pagar-la i callar, perquè, que posarem cria de bous, per anar menjant poc-a-poc les nostres besties?..

Però, ah germans estimats!, el peix és una altra cosa; el peix viu lliure en el mar i és de qui primer l'agafa, com és just i natural.

Per lo tant, amics, digueu-me, com ho fareu si demà, tipa, la vostra parròquia, de pagà el peix als preus cars que heu implantat ja fa mesos, us gira esquena i se'n va a pescar-se'l pel seu compte? I que això no fóra estrany.

Què's necessita per fer-ho? Una canya llarga, un am, un cordill, l'esqué de rúbrica... i res més. Mircu si és pla, i senzillet, i econòmic;

tot plegat costa dos rals.

Què us sembla, germans caríssims? Oi que ja no rieu tant

com al començà a escoltar-me, i que, al posar-vos la mà a sobre de la consciència, hi senti un cert rau-rau, que en el fons no és més que l'eco de l'avis que us he donat?

Peixeters, res més dec dir-vos. No vulgueu massa estirar la corda de la paciència; establiu preus més cristians i evitau un desastre; doncs, ben clà us ho he demostrat; si un dia de cop i volta ens puja la mosca al nas i recordem que la platja és gran i tothom hi cab, el no vendre el peix barato us pot costar car, molt car!

C. Gumà

REPICS

Pobre Titella!
No és mala pal·liça, la que donaren a En Bertran i Musitu, a les primeres sessions del Congrés. Llàstima que en aqueix cas tan bona peça és l'acusat com el fiscal.

Perquè no se si ho saben que els cans d'atura que li han sortit el pas al nou ministre regionalista són el sanyó Sala i En Rius i Rius.

I tractant-se d'aqueixa mena de gent, no cal dir: si els uns embruten, els altres emmascaren.

Diàleg col·lit al vol:

—Ansia petita, que ho tindrem bé ara els reconsegats catalanistes.

—I això... què passarà?

—No ho has llegit?

—Què?

—Han fet ministre de la guerra a Mestre Olager.

—Oh, i els sindicalistes del Unió també, ho tindran bé.

—Per què?

—Perquè han fet ministre del Treball a un Rojo.

El president de la Mancomunitat senyor Puig i Cadafalch ha dit que els llastimosos fets d'Ayguafreda (Centelles) no tingueren la importància que en els primers moments se'ls hi va donar pels elements nacionalistes. Ja era d'esperar.

Aqueixos homes de la «Lliga» fins les coses de Ayguafreda converteixen en aigua calenta.

Contestant als periodistes catalans que li demanaven l'amnistia per als presos i encausats per delictes de impremta, el flamant president senyor Sánchez Guerra ha dit que això és cosa que únicament la pot concedir el Congrés.

Excuses de mal pagador.

Imagini's que vostè té voluntat i ganes de con-

cedir aqueixa gràcia. Doncs, a la primera sessió del Congrés, vostè s'aixeca i diu: Senyors diputats... Què els sembla si donguéssim la amnistia?... Ja veu si és senzill.

A la Lliga hi ha maror.

Quasi tot l'element jove—ja, era horal—es manifesta disgustat pel comportament dels oportunistes despreocupats i els reaccionaris panxacontents.

Fins ara l'única cosa que aguantava la mala mar era la particularitat de tenir En Cambó al ministeri.

Fora aqueixa boia lluminosa, el temporal esdevindrà desfet.

Diu La Veu de l'altra nit:

«L'intervencionisme en la política general espanyola ha sigut sempre, en tots temps, el procediment adoptat per la Lliga.»

I efectivament...

Ja ha pogut palpar-se a l'esquena dels catalans, el resultat i les conseqüències.

Retallem d'una nota religiosa del nostre diari: «Mañana dará comienzo en la iglesia... (aquí el nom del temple)... una tanda de ejercicios espirituales de las asociadas de la Guardia de Honor y demás señoras que quieran aprovecharse...»

Ara veieu!...

Hom creia que això de aprofitar-se no més ho feien en els cines.

En Quimet Sagnier ha sigut nomenat governador civil de Santander.

Què hi farà allí, pobret?

Propaganda per les ametlles de Arenys.

Una manera com un altre de fer nacionalisme.

Un adroguer que amb la guerra va guanyar molts diners i ara s'ha tornat molt religiós, es presenta a casa d'un artista pintor.

—Voldria—diu—que em pintés un gran quadre de la «Cena dels Apòstols» pel menjador. Quant me costarà?

—Cinc mil pessetes.

—Caram!... Si que és car!... Escolti... i si l'oli li posava jo?..

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Jaumet: Li manca un xic de frescor i d'espontaneïtat. —Miquel Ribalta: Entra, en car, tera, però no li asseguro res: —Pere Riera: Duro y a la cabeza! —Ll. R. i J.: En aquests moments, no ens atrevim; resulta massa perillós. —A. E.: Mira, rem de complaure! —Un gracienc: D'acord, doncs. I per a molts anys pugui anar votant. —E. G.: El tema dels versícols, no ens sembla de prou bon gust. La prosa, procurarem enquirir-la algun dia. De moment entra en cartera. —L. C.: No podem assegurar-li la inserció; depèn de varies raons. —J. M. (Vilafranca): És massa incorrecte de forma. —E. P. C.: El calendari es degué perdre pel camí. I lo més sensible és que ara està completament agotat. Gràcies per l'original, que serveix en part.